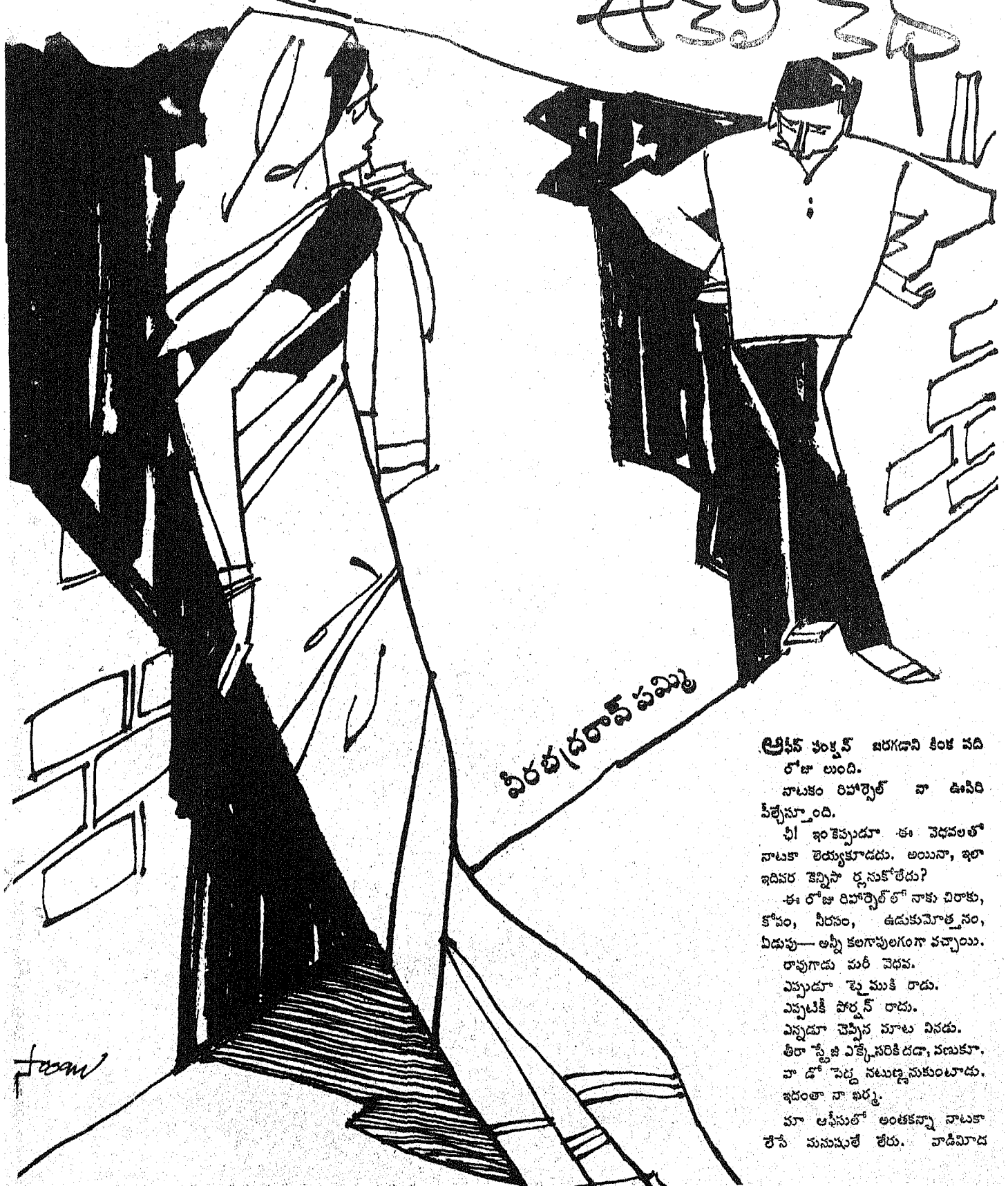

మహా అక్రమ కేసు

వీరభద్రరావు పమ్మి

అరబ్ బంకర్ జడగడాని కింక వది
 రోజు లుంది.
 నాటకం రివ్యూలో నా ఉసిరి
 పేల్చేస్తూంది.
 ఛీ! ఇంకెప్పుడూ ఈ వెధవలతో
 నాటకా లెయ్యకూడదు. అయినా, ఇలా
 ఇదివర కెన్నిసార్లు నుకోలేదు?
 ఈ రోజు రివ్యూలో నాకు చిరాకు,
 కోపం, నీరసం, ఉడుకుమోతనం,
 విడుపు— అన్నీ కలగాపులగంగా వచ్చాయి.
 రావుగారు మరీ వెధవ.
 ఎప్పుడూ టైముకి రాడు.
 ఎప్పటికీ పోర్టన్ రాడు.
 ఎన్నడూ చెప్పిన మాట వినడు.
 తిరాళ్ళే జీ ఎక్కేసరికి దడా, వణుకూ.
 వా డో పెద్ద నటుల్లా నుకుంటాడు.
 ఇదంతా నా ఖర్చు.
 మా ఆఫీసులో అంతకన్నా నాటకా
 లేనే మనుషులే లేరు. వాడిమీద

Prasanna

26 ఆంధ్రవభ సచిత్ర వారపత్రిక

వెన్నుడేనా చిరాకునడితే "నువ్వొక్కడివే చేసుకో!" అంటాడు.

... రోజు రోజు పెద్ద యువ మై పోయింది.

అసలు దీని కంటా కారణం నుమిత్ర. దాని కనులు బుద్ధిలేదు.

పోనీ, గోరెడులూండని దీపవతికి పుట్టింటికి వంపస్తే పండుగైపోగానే వచ్చెయ్యడూ?

"మా అమ్మకి నీరసంగా ఉంటుంది. పెద్దదైన నీవొకసారి పుట్టింటికెళ్ళింది. చెల్లెంకి కాలేసి చదువు. చిన్నదిన మామూలుగానే సంవత్సరంలో సగ భాగం పైగా పుట్టింట్లోనే ఉంటుంది కదా? కాబట్టి నాన్నగారి బలవంతం మూలాన మరో నెల్లాళ్ళు ఇక్కడుంటున్నాను. ప్రేయమైన ప్రీవారూ! అనుమతిస్తారు కదూ?" అంటూ ప్రాసించి.

మధ్యాహ్నం ఆసీనులో ఆ ఉత్తరం అందుకున్నప్పుడుంచి నా కనులు మూడ్స్ బాగా లేవు.

సుమిత్ర మీద జన్మలో ఎప్పుడూ రాసంత కోపం వచ్చేసింది. (ఆప్ కోర్స్! మా పెళ్ళయి ఇంకా సంవత్సరం కాలేదు.)

బ్లూవిడ్! ఇంకెప్పుడూ చస్తే పుట్టింటికి వంపను.

వారం రోజులుగా తను వస్తుండని ఎదురుచూస్తున్నాను.

రోజూ పాలు ఎక్స్ట్రా పోయించు కుని ఉదయం ఎనిమిది గంటల దాకా వచ్చి పోయే ప్రతి అలోని శ్రద్ధగా వేరికిస్తున్నాను.

ఒక్కటే మా ఇంటిముం దాగదు.

సుమిత్ర దిగదు. రాత్రిళ్ళు నాకు నిద్ర పట్టదు.

అయినా, నాళ్ళ పెద్దనాళ్ళకేనా బుద్ధుండడూ?

మా పెళ్ళయ్యాక సగం రోజులు అక్కడే ఉంది.

పోనీ, ఒకసారి పోయి వద్దముంటే ఈ నాలుకం ఒకటి నా ప్రాణానికి!

ఏ జంట చక్కగా వెదుతున్నా వెంటనే సుమిత్ర గుర్తు కొచ్చేస్తూంది.

అయినా, పెళ్ళికాక ముందు ఎన్ని సంవత్సరాలు ఒక్కట్లే ఉండలేదు? ఎప్పుడేనా అమ్మమీద కాని, ఇంటి మీద కాని బెంగ వడ్డానా?

మరి ఇప్పుడు? ఏమిటి మార్పు?

శ్రీదేవి వదిన పుట్టింటి కెడలే వారం తిరక్కండానే అప్పయ్య గుంటూరు బస్సు ఎంచుకు ఎక్కినేవాడో ఇప్పుడు మోతూంది.

కాశీ కమాసం మూలంగా చలి కుదిపేస్తూంది.

దారుణమైన చిక్కిన చలి. నాకైతే మరి మోరంగానూ, భయం కరంగానూ అనిపిస్తూంది.

సుమిత్ర లేనిదే ఒక్కట్లే ఈ చలిని భరించలేననిపిస్తూంది.

రిహార్చల్ నుంచి బయటి కొచ్చిన భాస్కరం అడిగాడు:

"ఏమిటి, ఈ వేళ నీ మూడ్ బాగా లేదు?"

"ప్రత్యేకంగా కారణ మేమీ లేదు."

"అప్పుట్టు మీ మిసెస్ నుంచి తెలు రొచ్చిందా?"

"మరో నెల్లాళ్ళు అక్కడే ఉంటుం దు."

"ఐ నీ! మూన్ లాండేకి పోదాం— రాదా? మంచి కేబరే ఉంది. ప్రీతి ప్రవ్ బాంబే చేస్తూంది."

సుమిత్రమీద కని తీర్చుకోవా అనిపించింది.

"నడు" అన్నాను. కేబరే బాగుంది.

బాగా ఎంజాయ్ చేశాం. ఇద్దరం హోట్ క్యాబ్లర్నా విప్పి ఒగించాం. అక్కడున్న కాస్టీపు హాయిగా ఫీలయ్యాను.

నన్నింటి దగ్గర తన స్కూటర్ మీద డ్రాస్ చేస్తూ వచ్చాడు భాస్కరం.

వద్దన్నాను.

రవీంద్ర భారతి దగ్గర వదిలేసి తను నారాయణగూడా వెళ్ళిపోయాడు

భారీలోంచి బయటపడ్డాక చలి మరి ఎక్కువయింది.

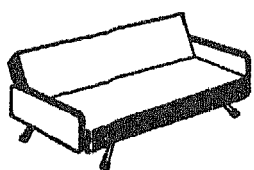
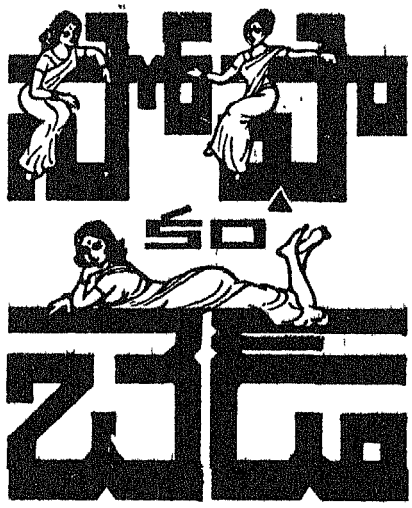
డాన్స్ చూసినప్పటినుంచి మనస్సులో చలి మొదలయింది.

అసెంబ్లీ కెదురుగా జాంజాం కేప్ దగ్గర నిలబడ్డాను. రిక్టారు, ఆటోలు ఏమీ లే వక్కడ.

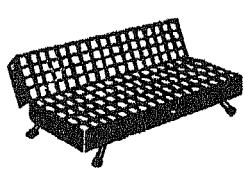
రోడ్లంతా నిర్మామవ్యంగా ఉంది. నే నక్కడ నిలబడ్డాక కొన్ని క్షణాలకు గాని చూడలేదు.

చీకట్లో కళ్ళు పెద్దవి చేసుకుని చూశాను.

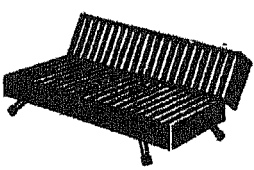
ఒక యువతి గోడపక్కా నిలబడింది. ముదురు రంగు చీరలో కొంగు

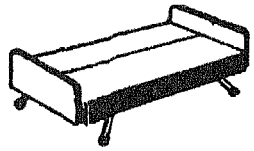
బాక్స్ టైప్ (Box Type)
కంటింపైన ఏ.వి.సి రెడకో కయాకచేయబడి, సుంకముగా తిరుదగన చేయబడినది.

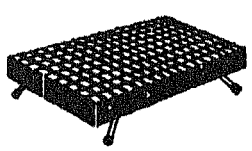
బిస్కెట్ టైప్ (Biscuit Type)
ప్రత్యేకమైన ప్రెస్సింగ్ లో క్లీవర్ల వడకపు గదులుగా, యెనిరియర్ ఫోమ్ రెక్లిన్ కో కయాకచేయబడినది.

స్ట్రైప్ టైప్ (Stripe Type)
క్లీవర్లలో, అధికమైన నిలబడకల ప్రెస్సింగ్ లో, యెనిరియర్ ఫోమ్ రెక్లిన్ కో కయాకచేయబడినది.

లేసినవత్సరము అనుభవముకలిగిన "అల్లారాం" వారి ప్రత్యేకమైన క్రెడకో కయాకచేయబడినది.
"అల్లారాం" సోఫా కం బెడ్ ఆకరణయమైన దీని నులకో మీ యెనిరి కో, మీకు ఎంకో హ్యాం యెస్పెరిది.
"అల్లారాం" సోఫా కం బెడ్...కూర్చుంటును సొగసైన సోఫా... వడకములు సుఖమైన బెడ్... యెనిరి అప్పియా... అతి స్వల్ప ఖర్చులో

పాంచల్ సేల్స్ కార్పొరేషన్
P. R. 374 . ఏచారు రోడ్డు : గవర్నరువేల
నిజయవార్డు - 520002

SUNSHINE

అల్లారాం సాఫ్టువేరు, నల్లువేరు మూడుసేరు

ఒరిస్సా రాష్ట్రమునకు పంపిణీదార్లు : M/3 మదు వంతుర్ ప్రైవేట్, పవన్ ప్రాథిక రోడ్, బరంపురం.

వెత్తమీడుగా కప్పుకుని గోడకు జేర్చబడి నించుంది.

దగ్గరగా చూస్తే ఆమె బాగా ఉందనిపించింది.

టైమ్ చూశాను. 'పన్నెండూ పది. ఇప్పు డామె అక్కడెందుకు నిలబడినట్లు?

బస్సులు వచ్చే టైమ్ దాటిపోయిందే? కొంచెం అర్థమైంది నాకు.

కొన్ని క్షణాలా లాగి ఆమెకు దగ్గరగా వెళ్ళాను.

"మీ రెక్కడికి వెళ్ళాతి?" నేనడిగాను.

"క్లాస్." అంది.

"మీ రోజుకొక బస్సుదీ రాలేదా?"

ఆ సమయంలో బస్సు రాదని తెలిసిందిగాను.

"లేదు."

ఇంకొంచెం అర్థమైంది.

"మీ రెక్కడికి వెళ్ళాతి?" ఆమె అడిగింది.

"నుల్లావ్ బజార్."

నే నింకేమీ మాట్లాడలేదు.

ఖాళీ ఆటో వెడుతుంది. నేను

పిలవకుండా తనే స్లో చేశాడు. అప్పుడు

పిలిచాను.

ఆటో వచ్చి నా ముందరింది.

మళ్ళీ ఆమె దగ్గరి వెళ్ళాను.

"వస్తారా?"

"ఎక్కడికి?"

"నూ ఇంటికి."

"మీ ఇంటికా?!" భయంగా అంది.

"ఫరవాలేదు. ప్రస్తుతం మా

ఇంట్లో ఇంకెవరూ లేరు."

ఆమె ఏమీ మాట్లాడలేదు.

ఆమె ఇంకేమీ ఆలోచించలేదు.

ఆటోలో నా పక్కన కూర్చుంది.

నిర్లసంగా ఉన్న రోడ్డుమీద ఆటో

స్పీడుగా పోతూంది. చతిగాలి రమ్మ

మని వీస్తూంది.

నేను వేసుకున్న స్వెస్టర్ చలి నాన

లేక పోతూంది.

తాగిన మంచు శరీరాన్ని వేడక్కించ

లేక పోతూంది.

ఆమె భుజం మీద చెయ్యి వేశాను.

ఆమె ఏమీ మాట్లాడలేదు.

"ని కేరేమిటి?" నేనామెను స్వంతం

చేసుకున్నట్లు ఫీలవుతూ ఏకచరనంతో

అడిగాను.

"వత్సవతి."

"ఇంతలాతి అక్కడ నిలబడ్డావే?"

"వల్లెత్త గార్డెన్ నుంచి వస్తు

న్నాను."

అక్కడి కెందు కెళ్ళావని నే నడగ

లేదు.

అమె మళ్ళీ చెప్పింది. "ఓన్నూడెండు రమ్మన్నాడు. వెళ్ళాను. అయిదు రూపాయలు చేతిలో పెట్టి ముగ్గురు వెధవలు వంచుకో బోయారు. ఇంతలో వాచ్ మన్ వచ్చాడు. వాళ్ళు వారిపోయారు. నేను దొరికిపోయాను. లక్ష ప్రశ్నలు వేసి పోలీసుల కప్పజెప్పానాన బెదిరించి అయిదు రూపాయలు తీసుకున్నాను. ఆమెను దగ్గరగా తీసుకున్నాను. చరికి ఒదిగిపోయి కూర్చుంది. ఋగ్గమీద ముద్దెట్టుకున్నాను. "తాగారా?" అని అడిగింది. "ఊరి!" అన్నాను. "రోజూ తాగుతారా?" "లేదు — ఎప్పుడైనా." పెదాలు అందుకోబోయాను. "ఇంటి కెడుతున్నాంగా — ఇంకా రెండుకు?" అంది. ఆమెను వదిలేసి దూరంగా బరిగాను. ఇంటి కెళ్ళాక లైటు వెలుతురులో గాని చూడలేదు — ఆమె ముఖం పీక్కు పోయింది. కళ్ళు తోతుకిపోయాయి. జాబ్బంతా చెదిరిపోయింది. వీర మాసి పోయి అక్కడక్కడ చిదిగింది. భుజం మీద పీలిపోయిన జాకెట్టు వీర కొంగుతో కప్పుకుంది. ఏమైతే సత్యవతి ... అందంగానే ఉంది. పోషణ లేని గొప్పింటి బిడ్డలా ఉంది. "స్నిహం చెయ్యాలి...నీళ్ళున్నాయా!" అని అడిగింది. బాత్ రూమ్ లో చచ్చి పువ్వు యున్నాను. ఫరవాలేదని. సుమిత్రని వీర, జాకెట్టు తీసి ఇచ్చాను. అనుమానంగా చూసింది దామె. "ఫరవాలేదు. తీసుకో" అన్నాను. ఆమె బాత్ రూమ్ లో కెళ్ళాక వీధి తలుపు తాళం పెట్టి దిగిపోయి లాకీన్ దగ్గరి కెళ్ళి కీళ్ళిలు తీసుకుని పువ్వులూ, సీగరెట్లు కొనుక్కున్నాను. తిరిగి నచ్చేసరికి సత్యవతి తల దువ్వు కుంటూంది. తెల్ల చీరలో పువ్వు

అమె మళ్ళీ చెప్పింది. "ఓన్నూడెండు రమ్మన్నాడు. వెళ్ళాను. అయిదు రూపాయలు చేతిలో పెట్టి ముగ్గురు వెధవలు వంచుకో బోయారు. ఇంతలో వాచ్ మన్ వచ్చాడు. వాళ్ళు వారిపోయారు. నేను దొరికిపోయాను. లక్ష ప్రశ్నలు వేసి పోలీసుల కప్పజెప్పానాన బెదిరించి అయిదు రూపాయలు తీసుకున్నాను. ఆమెను దగ్గరగా తీసుకున్నాను. చరికి ఒదిగిపోయి కూర్చుంది. ఋగ్గమీద ముద్దెట్టుకున్నాను. "తాగారా?" అని అడిగింది. "ఊరి!" అన్నాను. "రోజూ తాగుతారా?" "లేదు — ఎప్పుడైనా." పెదాలు అందుకోబోయాను. "ఇంటి కెడుతున్నాంగా — ఇంకా రెండుకు?" అంది. ఆమెను వదిలేసి దూరంగా బరిగాను. ఇంటి కెళ్ళాక లైటు వెలుతురులో గాని చూడలేదు — ఆమె ముఖం పీక్కు పోయింది. కళ్ళు తోతుకిపోయాయి. జాబ్బంతా చెదిరిపోయింది. వీర మాసి పోయి అక్కడక్కడ చిదిగింది. భుజం మీద పీలిపోయిన జాకెట్టు వీర కొంగుతో కప్పుకుంది. ఏమైతే సత్యవతి ... అందంగానే ఉంది. పోషణ లేని గొప్పింటి బిడ్డలా ఉంది. "స్నిహం చెయ్యాలి...నీళ్ళున్నాయా!" అని అడిగింది. బాత్ రూమ్ లో చచ్చి పువ్వు యున్నాను. ఫరవాలేదని. సుమిత్రని వీర, జాకెట్టు తీసి ఇచ్చాను. అనుమానంగా చూసింది దామె. "ఫరవాలేదు. తీసుకో" అన్నాను. ఆమె బాత్ రూమ్ లో కెళ్ళాక వీధి తలుపు తాళం పెట్టి దిగిపోయి లాకీన్ దగ్గరి కెళ్ళి కీళ్ళిలు తీసుకుని పువ్వులూ, సీగరెట్లు కొనుక్కున్నాను. తిరిగి నచ్చేసరికి సత్యవతి తల దువ్వు కుంటూంది. తెల్ల చీరలో పువ్వు

తెట్టుకుని అభిసారికలా తయారయింది. ఎదురుగా కుర్చీలో కూర్చుని, "మీ దే ఊరు?" అనడిగాను. "అవన్నీ తరవాత చెబుతాను కానీ— తినడాని కెమే నా ఉందా?" అని అడిగింది. ఆ అడగడంలో సిగ్గు, అభిమానం, మొహమాటుం, ఆకలి కలిసి మడతలుగా బయటి కొచ్చా యనిపించింది నాకు. "నువ్వు భోజనం చెయ్యలేదా?" అనడిగాను. "అన్నం తిని మూడు రోజు లయింది." వేలకేసి చూస్తూ అంది. "నుందిండాకట్టుంది చెప్పారేదే?" "అయితే, ఏమీ లేదా?" నిరాశగా, ఆశ్రయంగా అంది. "పొద్దున్న వండిన అన్నం ఉంది— తింటావా?" అనడిగాను. "నిన్నటిదైనా ఫరవాలేదు." ఆమె ముఖం చూస్తే చాలా బాధగా అనిపించింది నాకు. ఆ కళ్ళలో ఆకలి సుళ్ళు తిరిగింది. వంటింట్లోకి వెళ్ళి కుక్క తీసి చూశాను. అన్నం చాలా ఉంది. ఈ పూటకీ కూడా ప్రాద్దున్నే వండుకున్నాను. కొంచెం కూర కూడా ఉంది. అన్నం, పచ్చడి, మజ్జిగ, కూర డైనింగ్ టేబుల్ మీద పెట్టాను. కృతజ్ఞతాపూర్వకంగా కళ్ళలోకి చూసింది దామె. ఆమె కెదురుగా కుర్చీలో కూర్చు న్నాను. తాను వడ్డించుకుంటూ అంది: "మీరు తినరా?" "వద్దు — బారో పడోటా, అన్నెట్ తిన్నాను. ఆకలి లేదు." "నాకునూ త్రం చాలా ఆకలిగా ఉంది సుమా!" తన కోర్కెను తాను సమ ర్థించుకునే ప్రయత్నంలా కనుపించింది. కంచంలో వదర్లాంట్ లింటిని ఇరవై లంఘణాల వాడు భోజనానికి కూర్చున ముందు చూసినట్లు చూసింది. బద్ధలైన అగ్నివర్షతంలాగ, రగులు

కన్ను విప్పవం లాగ ఉంది ఆమె ఆకలి. మళ్ళీ వెలదాకా భోజనం దొరక దన్నట్లు ఆమె తినడం ప్రారంభించింది. నేను కళ్ళార్యకుండా చూస్తూ కూర్చున్నాను.

మధ్య మధ్య ఆమెకూడా నా గేసి చూస్తూంది.

ఆ చూపుల్లో యుగయుగాలుగా మినున్నట్లుండరూ... వించిన దైన్యం కనిపిస్తూంది. ఆమె: కళ్ళలో నీళ్ళు నిండాాయి. అవి ప్రసవం చంలో బాధిలుటూ, వీడితలు అంతా కలిసి కాద్దిన కన్నీటి చుక్కల్లా కనిపించాయి.

మూడు రోజుల క్రితం కాదు, మూడు సంవత్సరాల నాడు ఆమె భోజనం చేసి ఉంటుండన్న అనుమానం వచ్చింది.

ఆమె ... ఆశగా ... ఆబగా ... ఆసవ్యంగా ... అన్నం తింటూంది.

... తిరుక్కుంటూంది.

ఆమెలో అంత ఆకలిని చూశాక నాలో ఆకలి పుట్టిగా చచ్చిపోయింది.

వెంటనే లేచి ప్రాంగన్ రూమ్ లో కొచ్చేసాను.

సోఫాలో కూర్చుండిపోయాను.

ఆమె వంటల్లంతా సర్దేసి, తలుపేసి, చేతులు కొంగుతో తుడుచుకుంటూ పచ్చి సాఫాలో నా పక్కన కూర్చుంది.

'హమ్మయ్య... హాయిగా అన్నం తిన్నాను. రాతంతా ఇక మీదాన్నే' అంది దగ్గరగా జరుగుతూ.

చలుక్కున లేచి నిలబడ్డాను.

జేబులో ఉన్న పాతిక రూపాయలు ఆమె కందిస్తూ, "నువ్వి సోఫాలో సదాకో. ఈ డబ్బు నీ దగ్గ రుంచుకో. తెల్లారి వేను లేనేసరికి ఇక్కణ్ణుంచి వెళ్ళిపో. దయ ఉంచి మళ్ళీ నా కన్నబడకు" అని ఆవేశంగా అన్నాను

ఊహించని ఈ పరిణామానికి ఆమె ఆశ్చర్యపోయింది. తెల్ల బోయింది.

ఆమె మాట్లాడబోయింది.

నే నామె కా అవకాశం ఇవ్వకుండా బెదిరూమ్ లోకి వెళ్ళిపోయాను.

తలుపేసుకున్నాను.

మంచం మీద పడుకున్నాను.

మనస్సు తేలిక పడినట్లు నిపించింది.

మానవునికి ప్రాకృతికమైన కోరిక ఒక్కటే — ఆకలి.

అది ఘోరమైనది, భయంకరమైనది, బాధాకరమైనది.

మిగతా కోర్కెలన్నీ మానసికమైనవి. అంతకన్న ఎక్కువ ఆలోచించలేక పోయాను.

నాకు చరి తగ్గినట్లు నిపించింది.

వెంటనే నిద్ర పట్టేసింది.

